

Vince Flynn

A KÖZELLENSÉG

Írta Kyle Mills

VS V I L Á G S I K E R E K

Vince Flynn

A KÖZELLENSÉG

Írta Kyle Mills



GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Enemy of the State

Copyright © 2017 by Cloak & Dagger Press, Inc.
Originally published by Emily Bestler Books/Atria Books,
a Division of Simon and Schuster, Inc.

Hungarian translation © Nagy Nikoletta

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
NAGY NIKOLETTA

Szerkesztette
HEISER KRISZTINA

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 315 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4-8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

PROLÓGUS

Marokkó, Rabat

Alig múlt éjfél, és Rabat egészen kihaltnak tűnt. Talál bin Muszaid herceg kibámult a város szélén emelkedő, sűrűn beépített hegyoldalra. A tekintetét egy emberi alak körvonala vonzotta magára, amely jobbra eltűnt egy sikátorban, ám a herceg az S osztályú Mercedesének ablakán át ez a hely valószerűtlennek tűnt. A mindent beborító porréteg, a repedezett homlokzatok, a kitergetett, rongyos ruhák – az ő életében ilyesmi sosem volt. Ez itt az arctalan tömegek világa. Azoké az embereké, akiknek a létezéséről csupán akkor szerzett tudomást, amikor nem engedelmeskedtek a parancsainak.

Négy nappal a harminckilencedik születésnapja előtt az élete magánrepülőgépek, gyönyörű nők és luxuslakások összefolyó halmozává vált. London, Monaco, Párizs, New York – már meg sem tudta őket különböztetni. Csupán arra szolgáltak, hogy otthont adjanak a fényűző éjszakai mulatóknak és üzleteknek, amelyekre neki és a társaságának szüksége volt. Exkluzív helyeknek, melyek létezéséről csak néhány kiváltságos ember tudott, és ahová még kevesebbeket engedtek be.

Amikor a családi politikai helyzet megkívánta, még vissza tudták csábítani Szaúd-Arábiába, de egyre inkább igyekezett kerülni a hazalátogatást. Szülőföldje keserű emlékeket, árulást és a születési jogaiból való kismizmizettséget jelentette számára.

A sofőrje bekanyarodott egy mellékutcába, amely olyan keskeny volt, hogy éppen csak elfértek rajta. Bin Muszaid elfordította tekintetét a mellette sorakozó betonépületekről. Az unalmat és a megvetést, amit általában az efféle mocsok láttán érzett, most izgalom és várakozás váltotta fel. Nincs több várakozás. Nem kelle-

nek többé szavak. Ezt a túlradó jókedvet egyetlen dolog válthatja ki. A cselekvés.

A térdére fektetett egy amerikai dollárral teli aktatáskát, és jólesően nyugtázta a súlyát. Tudta, hogy a cél számára ismeretlen súlya ez. A hatalom súlya.

Fejszál király unokaöccse volt, de sosem bántak vele a neki kijáró tisztelettel. Szülei korai halálát követően Bin Muszaidot Európába küldték, ahol kénytelen volt elviselni a nyugati nevelés sértéseit. Nem elég, hogy tanárai – sokan közülük nők – nem voltak hajlandóak elfogadni a rangját, ráadásul szánalmas módon úgy próbálták meg saját alacsony származásukat elfedni, hogy uralkodtak rajta. Rossz jegyeket adtak neki, és mindenféle nőkről, itálról és erőszakról szóló mesékkal traktálták a királyt.

Mindennek persze nem lett volna semmi jelentősége, ha Fejszál nem áll az ő oldalukra – az angol hitetlenek oldalára, akik nemcsak a Szaúd-házból, de magából Allahból is csúfot úztek. Bin Muszaidot végül visszahívták Szaúd-Arábiába, miután történt egy jelentéktelen incidens egy diáklánnyal. Tipikus nyugati ribanc volt, és ő ennek megfelelően is bánt vele: nem jobban, és nem is rosszabbul, mint ahogy kell. Mindenesetre egyáltalán nem bánta, hogy végre elfoglalhatja méltó helyét az uralkodó osztály tagjai között.

Erre azonban nem került sor. Ahelyett, hogy kapott volna egy tisztes kormánytisztviselői posztot, mindenféle alantas megbízásokkal találták meg, és jelentéktelen, alacsony beosztású pozíciókba rakták. A király lelkesen beszélt fényes jövőjéről, amikor együtt voltak, ám sosem tett lépéseket e jövő megvalósítása érdekében. Saját családjá árulását követően Bin Muszaid végül elhagyta szülőföldjét, és megszakított vele minden kapcsolatot, de csak annyira, hogy a család pénzének áramlásában ne keletkezzen fennakadás.

Most már tudta, hogy mindez egyáltalán nem számít. Az a Szaúd-Arábia, amely őt kivetette magából, halálra van ítélve. Fejszál király öreg volt, és gyenge. Amerika bábja, akinek az országhatárokon belül teret nyerő erők kicsúsztak az ellenőrzése alól. Nem értette meg, mi országa valódi sorsa. Ahelyett, hogy szétmorzsolódik, és hagyja magát szétverni, a szaúdi királyi családnak ott

lett volna a helye az új kalifátus vezetésében. A Szaúd-ház kiváltsága és felelőssége, hogy az iszlám erők élén álljon, miközben világszerte leszámolnak az ellenséggel.

A sofőr előredőlt, hátha talál a sötétségben egy utcanévtáblát, bár az ritkaságszámba ment.

– Balra, te barom! – szólt rá Bin Muszaid.

Napok óta tanulmányozta a Google térképeit és műholdfelvételeit, erre a pillanatra készült. A kanyar után még egy kilométeren át egyenesen kell menniük, amíg véget nem ér az utca. Onnan gyalog indul a város fölé kapaszkodó bazárok sötét útvesztőjébe. Nagyjából hét percig tart majd az út, olyan tempóban, ami nem kelt felesleges feltűnést, ha esetleg találkozik valakivel. Végül megérkezik úti céljához: egy jellegtelen lakóházhoz, ahol az ISIS egyik képviselője várja.

Az aktatáskában lapuló pénzt egy nagyszabású támadás finanszírozására fogják használni az Egyesült Államokban. Az ISIS ezt elengedhetetlennek tartja már amúgy is elképesztően sikeres propagandakampánya fellendítéséhez. A „magányos farkas” akciók, melyeket eddig kezdeményeztek, kétségtelenül ragyogóan sikerültek, azonban nem volt elég súlyuk egy olyan országban, ahol mindennaposak a tömeges lövöldözések.

Létkérdés volt, hogy az amerikai muszlimok is beszálljanak a harcba, ám egyelőre nem hallattak magukról. Önelégültségbe ringatta őket a jómód és beilleszkedésük a választott hazájukat alkotó, bevándorlókból meg keverékekből álló fércműbe. De azért már keletkeztek repedések. Amerika lassan elkezdett muszlim lakossága ellen fordulni. Csak egy utolsó lökésre van szüksége, hogy Mohamed követőit kirekessze, megtámadja és megkülönböztesse. Amikor ez megtörténik, több millió kiábrándult fiatalember lesz, aki készen áll, hogy belépjen Isten seregébe.

Szaúd-Arábia vezetése már korábban is tett hasonló lépéseket. Ami azt illeti, Bin Muszaid két unokatestvére is közvetlenül részt vett a szeptember 11-i támadás kitervelésében és finanszírozásában. Igaz, hogy Bin Laden lett az akció arca, de más nagy hatalmú, Amerika gyenge pontjait ismerő emberek nélkül semmiképpen nem sikerülhetett volna.

A herceg elmosolyodott a sötétben, amikor eszébe jutott az égő tornyokról és az ablakon rémülten kiugráló keresztényekről készült videófelvétel. Azonban nem ezek a pompás képek vidították fel. Hanem az, hogy az amerikai politikusok tudták, hogy Szaúd-Arábia részt vett a támadásban, de túl gyávák voltak ahhoz, hogy lépéseket tegyenek. Inkább sietve titkos alkut kötöttek Fejzsál királlyal. Eszerint a király leszámol a felforgatókkal, és nem zárja el az olajcsapot. Cserébe Amerika úgy tesz, mintha nem tudná, hogy a támadók szinte kivétel nélkül szaúdi állampolgárok voltak, s inkább az afganisztáni és iraki ingoványos büntető hadjáratokkal tereli el az amerikaiak figyelmét.

Ezek a háborúk és a Nyugat pénzügyi összeomlásának elhúzó-dó hatásai a polgárháború óta nem látott mértékben osztották meg Amerika lakosságát. Amerika sebesült állat volt. A herceg pedig oroszlánná vált.

1. FEJEZET

Irak, Sarkattól északra

Mitch Rapp próbált kényelmesebb testhelyzetet találni, de olyasmiről nem létezett. A sisakja nekinyomódott a törzs tetejének, a hálós ülésen keresztül pedig valamilyen éles tárgy fúródott a hátába a gerince jobb oldalán.

Nem éppen olyan, mint a CIA G550-es repülőgépe, de ezt nem is arra tervezték, hogy fontos állami tisztségviselőket furikázzon. Egyetlen célja az volt, hogy az ellenség vonalai mögé juttasson bizonyos csapatokat, ehhez pedig kicsinek kellett lennie, gyorsnak és rejtőzködőnek. Nem volt sem pilóta, sem pilótafülke, sem kabinyomás, sem -hő, és még világítás sem, eltekintve jobbra egy monitor halványan derengő fényétől.

Rapp rápillantott, és elolvasta a kiírt adatokat. Négyszáz csomó, hétezer-hatszázhusz méter, dél-délkeleti irány. Egy infravörös térkép mozgott lustán az iránytű és a számok alatt, mely a földet pásztázta. A képernyő alján megjelent a cél.

Sarkat.

Dacára mindannak, amit átélt – amit tett –, nagyon kevés hely létezett a világon, amelyről olyan rossz emlékei voltak, hogy izzadni kezdett a tenyere. Összesen kettő. Az egyik az a hely, ahol a felesége meghalt, a másik Sarkat.

Villogni kezdett egy zöld lámpa az ajtó fölött. Rapp kihúzta a maszkját a repülőgép oxigénforrásából, és azonnal átdugta egy kis tartályba a szárnyas ruháján. Lecsúszott az ülésből a szénrost padlóra, és egy kis táskát vett a két lába közé. Elindult a visszaszámlálás, ezért Mitch megvárta, amíg elkezdett kinyílni az ajtó. Ekkor húzta a szemére a védőszemüveget. A kinti hőmérséklet mínusz harmincnégy fok volt, és megcsapta, amint a koromsötét nyílás

felé küzdötte magát. Amikor a fülhallgatójában a visszaszámlálás a nullához érkezett, kivetette magát a gépből, és megpróbált stabil testhelyzetben maradni, miközben egyre nagyobb sebességgel zuhant lefelé.

Néhány másodperc elteltével elég stabil volt ahhoz, hogy a csuklójára erősített kijelzőre pillanthasson. A műszer a magasságon kívül az irányt és a földet érés területétől mért vízszintes távolságot is mutatta. Nem mintha olyan fontos lett volna, hogy pontosan eltalálja – nagyjából véletlenszerűen jelölték ki a helyet, úgy másfél kilométernyire az ISIS ellenőrzése alatt álló város határától. Régi mentora, Stan Hurley azonban az ejtőernyős-kiképzés során beleverte a pontosságot. Rapp még mindig maga előtt látta a földet érésre kijelölt kör közepén álló, felfelé néző alakot.

Ha nem rúgsz fejbe, én rúglak seggbe, de alaposan.

Ki gondolta volna, hogy így hiányzik majd neki a vén szarházi?

Odalent minden sötétségbe burkolózott, amitől az a félrevezető érzése támadt az embernek, hogy az űrben lebeg. Szaddám Huszein egykori katonái egyre nagyobb szerepet kaptak az ISIS vezetésében, és az ő megjelenésükkel egyenes arányban nőtt a fegyelem. Teljes sötétségbe borították Sarkat városát, hogy ezzel is rontsák az amerikai légitámadások hatékonyságát. Ráadásul hordozható légvédelmi rakétákkal cirkáltak a romba döntött utcákon. Nem lehetett tudni, működőképesek-e, de a tudat, hogy ott vannak, elegendő volt ahhoz, hogy Rapp fentről és oldalról közelítsen.

Háromszáz méterrel a föld felett nyitotta ki az ejtőernyőt, majd kiengedte a csomagot a két lába közül, és hagyta, hogy a testehez erősített rögzítőkötélen lógjon alatta. Miután néhányszor ügyesen megrántotta a kormányzsinórt, pontosan a tervezett célpontra ért földet – egy homokos dombon, amely megfelelő magasságot kínált a számára.

Rapp sietve felszedte az ejtőernyőt, és levette a sisakot meg a védőszemüveget. Csaknem két percig mozdulatlanul feküdt, és hallgatózott. Miután elégedetten nyugtázta, hogy érkezése észrevétlen maradt, piszkos farmernadrágra és pólóra vetkőzött, majd magához húzta a csomagját.

Nem nagyon volt benne más, csak egy vállszíjas pisztolytartó,

benne egy félautomata pisztoly meg egy hangtompító, két tartalék tár, némi szárított hús meg egy ásó, aminek segítségével minden mást eláshat. Miután végzett, semmi nem árulkodik majd róla, hogy nem csak egy idevalósi, aki napszállta után a sivatagban rekedt.

Mivel a kijelzőt már levette a csuklójáról, kénytelen volt a csillogok állása alapján tájékozódni. Szerencsére ez a módszer most is ugyanolyan hatékony volt, mint annak idején, amikor az első felfedezők elindultak világot látni. Délnek tartott, közben megdörzsölte az arcát, hogy eltüntesse a védőszemüveg nyomát. Miután hetek óta fentről megfigyelés alatt tartotta a területet, nem hitte, hogy biztonsági erőkbe botlik, amikor beér a városba, de az ő szakmájában az ember soha semmiben nem lehet biztos.

Amikor Rapp odaért az első lebombázott épületekhez a város szélén, ismét hasra vetette magát. A fickók, akik miatt jött, beljebb vannak, ő pedig fejben áttekintette az oda vezető utat, melyet az Ügynökség térképészei vázoltak fel.

Amikor legutóbb elmenekült Sarkatból, amerikai ISIS-újoncnak tettette magát. Az egykori iraki tábornok, aki ellenőrzése alatt tartotta a területet, azt a tervet eszelte ki, hogy radioaktív piszkos bombák bevetésével bénítják meg Szaúd-Arábia olajkitermelését, ezzel destabilizálják a világgazdaságot, és kiszolgáltatják a szaúdiakat a radikális iszlamisták hatalomátvételének. Rappnek sikerült megghiúsítania a tervet, bár a helyi ellenállók segítsége nélkül nem ment volna.

Most ezeknek az embereknek a kilétére fény derült, és az ISIS a nyomukban volt. A CIA-nál a legtöbben örütségnek tartották, hogy visszatért ide, és azzal érveltek, hogy a kockázat messze meghaladja a nyereséget. Valószínűleg igazuk is volt. Az öt fiatalember, akit Rapp ki akart juttatni a városból, egy kivétellel nem számított jó harcosnak. Hírszerzésre sem volt alkalmas egyikőjük sem. Többnyire csak üldögéltek, és végeérhetetlen politikai beszédeket tartottak, a körülöttük ülők pedig buzgón helyeseltek. Ám amikor Rappnek szüksége volt rájuk, a segítségére siettek. Kutya legyen, ha nem viszonozza.

Sajnos e döntését követően kénytelen volt a vonakodó Joe Maslickre bízni a rabati művelet vezetését. Ami valószínűleg nem is jött olyan rosszul. A művelet nem volt annyira bonyolult, és Maslicknek muszáj volt némi parancsnoki tapasztalatra szert tennie, akár tetszik neki, akár nem.

Rapp egy pillanatra lehunyta a szemét, és beismerte magának, hogy csak húzza az időt. Azt remélte, sosem kell visszatérnie ide. Olyannyira, hogy még a hadsereget is megpróbálta meggyőzni, indítsanak nagy erejű támadást, és foglalják vissza a várost. Ahogy azt előre sejtette, elzárkóztak. Nem mintha azt gondolták volna, hogy nem sikerülne. Az Egyesült Államok támogatásával az iraki hadsereg most már elég erős volt ahhoz, hogy visszafoglalja a várost. A problémát az jelentette, hogy a helyi lakosok nem igazán láttak különbséget az iraki hadsereg és az ISIS között. Ez is, az is csak egy megszálló hadsereg, ami ellen örökös gerillaháborút kell vívni. Üdv a Közel-Keleten!

Rapp felállt, és továbbment. Besurrant két épület között, és a telihold fényénél tájékozódott. Ez a városrész nagyon megrongálódott a harcokban, emiatt most jórészt lakatlan volt. Egyszer azelőtt járt már itt, de nem vette a fáradságot, hogy megjegyezze.

Ötpercnyi, délnek tartó gyalogutat követően Rapp egy romba dőlt épülethez érkezett, amelynek gyakorlatilag csak a keleti fala állt. Ez volt az egyik tájékozódási pont, amelyet a CIA központjában látott fotó alapján azonosított. Balra fordult, és átlósan átvágott egy szétbombázott téren.

Mire átért a tér túloldalára, már biztos volt benne, hogy követik. A környező házakról leváló törmelék egyfajta természetes ritmusban hullott le, és az attól való eltérés feltűnő volt. A léptek szabálytalanul és óvatosan közeledtek, ám a gyakorlott fül tévedhetetlenül meghallotta őket.

Rapp kényelmes tempóban haladt tovább. Átmászott egy kiégett autón, hogy bejusson a mögötte nyíló sikátorba. Amikor biztos volt benne, hogy takarásban van, oldalra lépett, és eltűnt jobbra egy falrésben.

Bárki jött is mögötte, fegyelmezett volt, azt meg kell hagyni. Két teljes perc telt el, mire Rapp észrevett egy fel-feltűnő árnyé-

kot, amely feléje araszolt. Egy kiálló betonvas mellől kipiszkált egy betonszilánkot, és elhajította. A betondarab alig hallható koppnással ért földet úgy húsz méterrel arrébb, déli irányban.

A léptek egy pillanatra megtorpantak. Rapp elővette a fegyverét, és lélegzet-visszafojtva várakozott. Néhány másodperc múlva ismét megjelent az árnyék. A gazdája két és fél centivel magasabb volt Rappnál, vállban pedig jó tizenöt centivel szélesebb. Egy gépkarabély volt keresztben a mellére szíjazva, és a mozgása arról árulkodott, nem csak egy egyszerű ISIS-csőcselék.

Rapp mozdulatlanul állt a sötétségben, ahol menedéket talált, és figyelte a közeledő férfit. Amikor az elhaladt mellette, Rapp előlépett, és a fickó tarkójához nyomta a pisztolyát.

A férfi nem kiáltott, még csak meg sem szólalt, csupán megtorpant, és felemelte a kezét. Rapp lassan elébe került, úgy, hogy a fegyvere csövével végigszántotta a férfi haját, és végül a homlokán nyugtatta.

– Úgy emlékeztem, nem vagy ilyen slampos – közölte Rapp arabul.

– Én meg úgy emlékeztem, úgy nézel ki, mint egy kecske hát-só fele.

Rapp leengedte a fegyvert, mire a nagydarab fickó megölelte.

– Fordítsd az ég felé az arcod, barátom, hadd nézzelek!

Rapp felszegte az állát, hogy a holdfény megvilágítsa az arcát. Az iraki megmarkolta Rapp szakállát, és ide-oda mozgatta a fejét, hogy jobban szemügyre vehesse.

– Kész csoda, mikre vagytok képesek ti ott, Amerikában – jelentette ki őszinte elismeréssel.

Annak érdekében, hogy ne lehessen felismerni korábbi sarkati küldetése során, Rapp kénytelen volt úgy összeveretni az arcát Joe Maslickkel, hogy leginkább nyers húsrá emlékeztetett. Dzsafar csak azt az arcát ismerte: az összevert, vérző, dagadt arcot, amelyet Maslick készített.

– Nem is tudom, hány műtétem volt.

– Igen, de akkor is... hihetetlen.

– Hogy vannak a többiek?

– Megvannak, de nem katonák. A félelem jó hajtóerő, de ez... –

A férfi körbeintett. – A hideg, az unalom, az élelmiszerhiány. Nehéz ügy.

– Mióta bujkáltok itt?

– Két hete.

Rapp bólintott. Sokszor nem a harctéri rettegés és kimerültség készíti ki az embereket. Hanem mindaz, ami a harcok között van.

– Gyere! – szólt Dzsafar. – Odaviszlek.

Ami megmaradt ebből a városrészből, az lakatlannak tűnt, és érdektelennek az ISIS számára, de azért óvatosan haladtak. Végül megérkeztek egy hatalmas betontömbhöz, amely egy omladozó falnak dőlt. Dzsafar felvett egy követ, és háromszor megkocogtatott vele egy néhai villanyoszlopot. Egy pillanattal később a mesterséges barlang bejáratánál megjelentek az emberek, akikért Rapp jött.

Balra két sovány férfi állt, akik számítógépguruknak néztek ki. Az egyik szemmel láthatóan elveszítette a szemüvegét, és tehetetlenül hunyorgott a sötétben. Mohamed, a vezetőjük nem tűnt túl elcsigázottnak, és a fivére sem.

Ez az iraki testvérpár volt az egyetlen a világon, akiknek Rapp nem tudott a szemébe nézni, ezért inkább a Mohamed oldalához simuló nőre szegezte a tekintetét.

– Ő kicsoda?

– A feleségem.

– Megnősültél? – kérdezte Rapp. – Érdekes időzítés.

– Sádát az ISIS árulta. Gyerekkorunk óta ismerjük egymást. Eladtam mindenemet, és megvásároltam.

Rapp belenézett a nő sötét szemébe. Szemügyre vette sima arcát és fekete, kócos haját. Ő is hasonló körülmények között vásárolta meg Mohamed hűgát. Ez a lány fiatalabb volt, és jobban félt, de különben olyan volt, mint annak idején Lále.

Az emlék hatására Rapp szíve fájdalmasan összeszorult, úgyhogy elhessegette a lány képét. Úgyis visszajön majd. Mindig viszsza jött.

– Ha nincs elég hely, én itt maradok – szólalt meg a nő az elhúzódó csendben.

– Nem! – felelte az egyik „kocka”, egy kissé túl hangosan. – Ha valakinek itt kell maradnia, akkor ő legyen az! Miatta vagyunk itt.

– Pofa be! – sziszegte Dzsafar. – Miattunk vagyunk itt. Ez a mi országunk, nekünk kell harcolni érte. És a mi népünk tette tönkre. Nem az övé.

Felemelte a kezét, hogy megüsse a másik férfit, de Rapp elkapta.

– Hallgassatok ide, már csak egy kis ideig kell kitartanotok! Aztán vége lesz.

Elővette az élelmet, amit hozott, és szétosztotta.

– Most egyetek, és kössétek fel a gatyátokat!

– Szóval velünk jöhet? – tudakolta Mohamed.

Rapp bólintott.

– Öt perc.